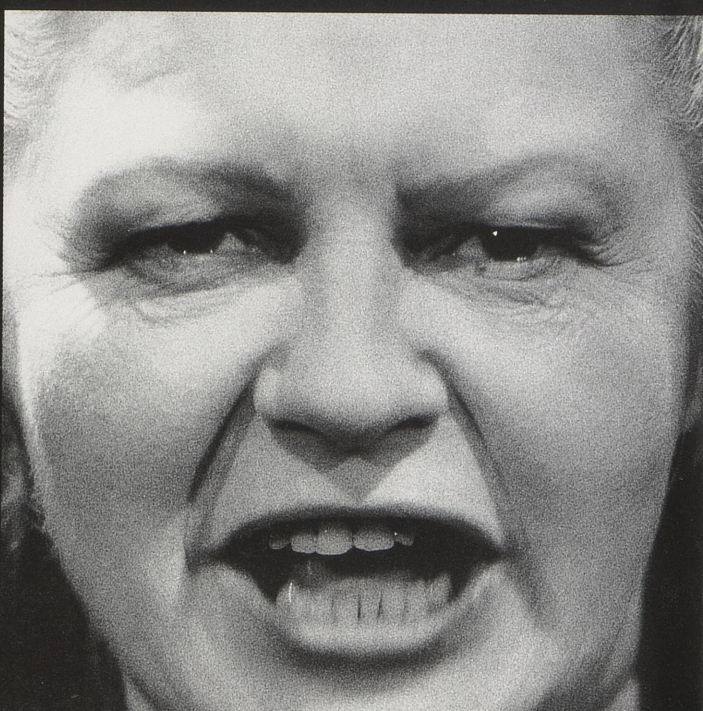

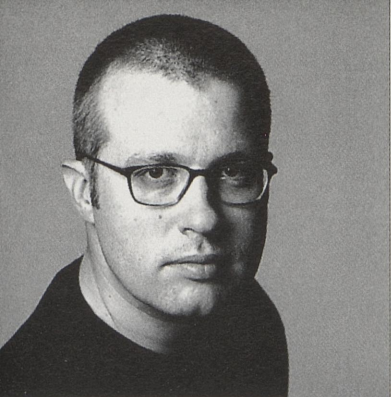
VOLUSPÅ

Kjellerteatret

ROGALAND

TEATER

005d14727

Caral Annette T
v e l k o m m e n 9/12-08

Kjære publikum!

Hør meg i taushet hellige ætter, høye og lave, Heimdalls sønner!

Det er en glede å kunne invitere til 50 apokalyptiske minutter i Kjellerteatret. *Voluspå*, eller «Volvens spådom» er et av de mest fascinerende og myteomspunne diktene i den norrøne eddasamlingen; billedmettet og suggestivt, og samtidig et dypdykk ned i vår førkristne kulturarv.

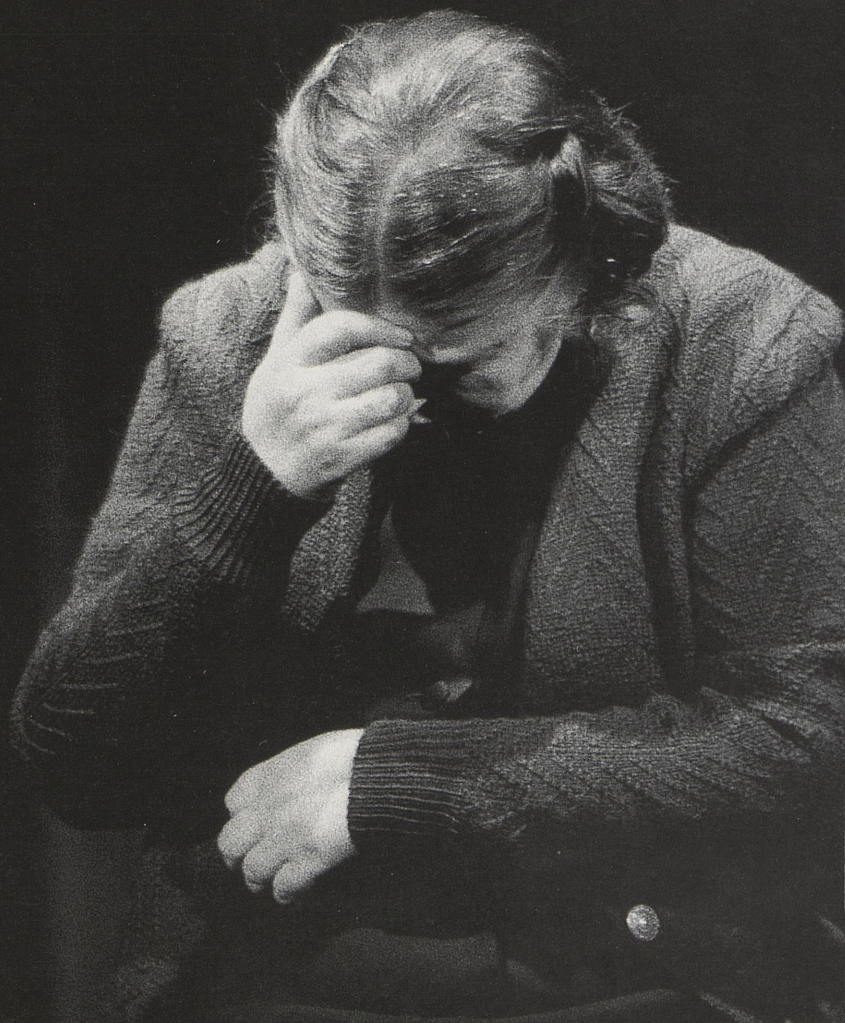
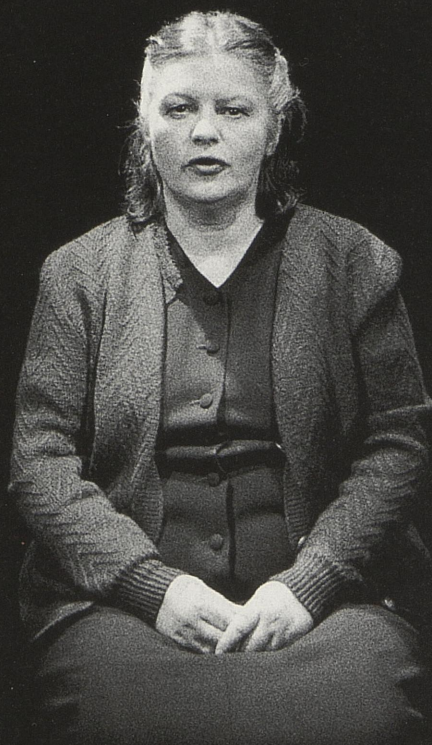
Voluspå må ha oppstått og overlevd som et slags vikingetidens fortellerteater. Eller som Gro Steinsland og Preben Meulengracht Sørensen påpeker i dette programmet: « – mens vi moderne mennesker er lesere, var vikingetidens mennesker lyttere. Vi spør på hvilken måte *Voluspå* først ble oppført. Var diktet fremført som en teaterforestilling med en skuespiller utkledd som volve? Eller har det hatt en plass i et kultspill der gudenes roller ble spilt av mennesker?

Vel møtt i teatret!

Leik Studio

NB Rana
Depotbiblioteket

*«Garm gjør høyt
ved Gnipaheller;
lenken vil slitne
og ulven løpe.
Mangt vet hun,
vidt ser jeg, og lenger,
mot ramme kampguders
Ragnarok»*

Voluspå

Voluspå er det mest storslåtte av diktene i den norrøne eddasamlingen, og har en særstilling i den nordiske litteraturen. Diktet er mest sannsynlig skapt ved inngangen til det forrige årtusen, ved slutten av 900-tallet eller begynnelsen av 1000-tallet. Vi er i siste del av vikingtiden, da store endringer i mentalitet, politikk, sosiale forhold og religion var i ferd med å omforme kulturen i Norden. Vikingtid gikk over i middelalder. Det gamle verdensbildet var i ferd med å tape kampen mot det moderne, representert ved kristendommen.

Kristendommen var en aktivt misjonerende ideologi der tanken på undergang og Dommedag stod sterkt opp mot år 1000. Et menneske som var trygt rotfestet innenfor det tradisjonelle verdensbildet, måtte oppleve at den kjente verden var i ferd med å gå under. En slik eksistensiell krise kan vi fornemme bak Voluspå. Det er som om kunstneren spenner seg til det ytterste, for det haster, den kjente verden er truet, undergangen er nær. Dikteren tyder tegn på himmelen og jorden - alt viser at Ragnarok nærmer seg.

Selv om det i Voluspå er spor som viser at dikteren har tatt opp kristne ideer, står Voluspå som helhet på hedensk, førkristen grunn. Diktverket står på egne ben, og er verken en avlegger av antikke eller kristne forbilder. Det er det norrøne, førkristne verdensbildet som presenteres. Diktet er en helhet satt sammen av et stort antall kjente og for oss ukjente mytefragmenter, skapelsesmyter, guder og makter, symboler og naturbilder. Det er det nordiske landskapet som danner bakteppe for visjonen, det er nordisk gudstro og etikk som problematiseres. Vi kan derfor ta Voluspå til inntekt for det verdensbildet som var rådende i Norden i sen vikingtid, før kristendommens kosmologi hadde seiret.

Det betyr imidlertid ikke at Voluspå står helt uten kontaktflater med andre tradisjoner. Den sammenlignende myteforskningen har vist at norrøn mytologi er en utløper av en stor, indoeuropeisk kulturtradisjon. Man kan peke på mange likheter mellom norrøne myter og indiske, iranske, greske og romerske myter.

Det umåtelige tidsspennet i verdensbildet gjør at Voluspå kan klassifiseres som en apokalypse. Apokalypse kommer av det greske ordet apokalyptein, som betyr å avdekke. Vi bruker det om en bestemt religiøs litterær genre, som avslører hele verdenshistorien fra begynnelse til slutt. Apokalypsene inneholder som regel mye stoff om eskatologi, det er læren om de siste tider. Det er ikke så merkelig, for en kultur som frembringer apokalypser er som regel opptatt av de store kosmiske spørsmål om tid og rom, om skapelse og undergang.

Nåtidsmennesket som leser Voluspå møter strofer og avsnitt som det er vanskelig, for ikke å si umulig, å forstå. Vanskeligheten ligger ikke i språket. Det er, bortsett fra noen få ord, klart nok. Problemet ligger i diktets komposisjon, dets indre sammenheng og referanser til myter som vi ikke kjenner. Overleveringen av diktet viser at vanskene med å forstå diktet ikke er nye.

Hvem husket Voluspå i generasjon etter generasjon? Hedendommens tid var forbi, og selv om diktet har strofer og moralske holdninger som kan tolkes som kristne, kunne kirken i den første tiden etter innføringen av kristendommen neppe ha noen interesse av å bevare det. Vi kan heller ikke nøye oss med den romantiske forklaringen at Voluspå 'levde på folks lepper'. Det er ikke et folkelig dikt som har blitt resitert på bondegårder og markedsplasser, slik folkevisene kanskje ble senere i middelalderen. Voluspå har hørt hjemme i kretser med et intellektuelt forhold til språk og kunst, og de som husket diktet, må også ha kjent de hedenske mytene. Det mest sannsynlige svaret på spørsmålet om diktets muntlige overlevering er at det ble husket av de personene som hadde særlig forstand på dikning, altså først og fremst skaldene. De var ordets mestere, og hadde høy status. Noen av dem var kongers rådgivere med politisk og diplomatisk innflytelse, og de satt inne med en omfattende religiøs og historisk viten.

Vi kan imidlertid ikke gå ut fra at et muntlig dikt som Voluspå har blitt husket og gjentatt slik det ble resitert første gang. Det var innholdet som var det viktigste, og selv om den lange rekken av diktere nok har hatt ærbødighet for det gamle diktet, så har de også endret det. De har deklamert diktet på den måten de fant best, og har valgt det beste uttrykket. Så lenge Voluspå ble fremført for et lyttende publikum, har det på en måte blitt gjenskapt hver gang. Lik et teaterstykke som blir iscenesatt på nytt, har diktet både vært det samme og noe nytt hver gang det ble resitert.

Voluspås vei fra det ukjente opphavet til en moderne oversettelse har gått gjennom mangfoldige faser og omskiftninger. Diktet ble første gang trykket i København i 1665 sammen med et annet berømt eddadikt, Håvamål. Begge diktene ble ledsaget av en oversettelse til latin, og ble dermed gjort tilgjengelige for Europas lærde verden. Tallrike utgaver har fulgt siden, og Voluspå er blitt oversatt til mange språk. Fra 1905-08 forelå Ivar Mortensson-Egnunds nynorske oversettelse av eddadiktene. Den oversettelsen var nokså fri i forhold til de norrøne originaltekstene, men fastholdt grunntekstens metriske mønster. Samlingen av eddadikt fra den islandske kildeboksamlingen Codex Regius ble oversatt til et nokså radikalt bokmål av Ludvig Holm-Olsen i Edda-dikt i 1975. Erling Kittelsen ga ut en oversettelse sammen med en personlig omdikning av Voluspå i boka med tittelen Hun i 1989.

Diktverkets betydning for nordisk kultur og for hele oppfatningen av det gamle Norden har blitt stadig større, særlig fra romantikken til nåtiden. Det viser oss mer dramatisk enn noe annet oldtidsminne hedendommens verdensbilde. Og *Voluspå* har vært gjenstand for stor interesse fra kunstnerhold gjennom tidene. Noen eksempler fra Norge: Komponisten David Monrad Johansen presenterte sitt store verk *Voluspå* for solister, kor og orkester i 1927. Flere enkeltmotiv fra diktet har inspirert malere og billedhuggere. Axel Revolds fresker med motiv fra *Voluspå* som henger i det gamle Universitetsbiblioteket i Oslo, er kjent for mange. I 1990 satte Den Norske Opera opp balletten *Volven*, bygd over *Voluspå*, av koreografen Kjersti Alveberg, til musikk av Synne Skouen.

Vi som leser diktet i dag må prøve å tenke oss inn i en situasjon der strofene en gang ble fremført muntlig. For mens vi moderne mennesker er lesere, var vikingtidens mennesker lyttere. Vi spør så på hvilken scene Voluspå først ble oppført. Var diktet fremført som en teaterforestilling med en skuespiller utkledd som en volve? Eller har det hatt en plass i et kultspill der gudenes roller ble spilt av mennesker?

Veien til Kjellerteatret

Det var under arbeidet med *En sporvogn til begjær* i 1985 at Marit Grønhaug og Kim Dambæk oppdaget en felles interesse for norrøn mytologi, og Voluspå-diktets mysterie i særdeleshet.

Etter research og lesing av annen Edda-litteratur, begynte de å forme et manuskript som skulle være en scenisk forestilling framfor en pedagogisk framstilling av stoffet. Dette ble imidlertid avsluttet på grunn av Marits arbeid i Norge og Kims instruktørarbeide i Storbritannia.

Blant Kims prosjekter har *Nordlys* hatt en fremtredende rolle. Teaterprosjektet ble etablert for å presentere nordisk dramatik til et internasjonalt publikum. Et arbeide som ble påbegynt i London, og som fortsetter i København.

Etter flere produksjoner av Skandinaviske samtidsdramatikere, gikk tankene ved årtusenskiftet ganske naturlig til Snorre og *Voluspå*. Utover det å presentere nordens eldste «dramatik» hadde lysten til å gjenoppta arbeidet med diktet flere årsaker:

Hvis myter er relevante historier for de kulturer de utspringer fra, er denne myten da relevant i dag?

Kan det stemme at Voluspå har sin opprinnelse i en urgammel dramatisk tradisjon?

I så fall, hvordan er den komponert?

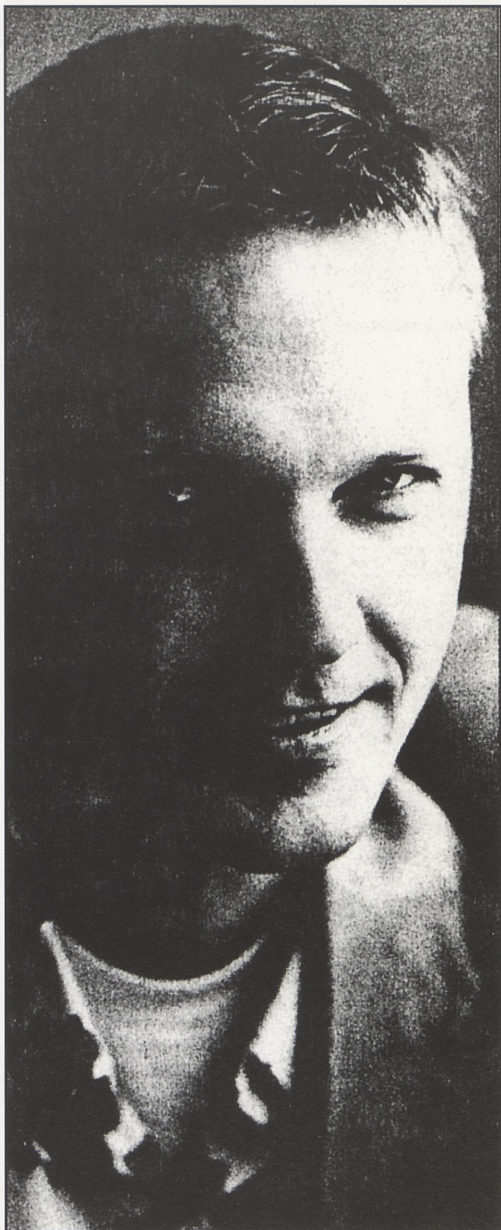
Kan man tolke verket uten forkunnskap om dets herkomst?

Kan man «spille» teksten?

Hva er relasjonen mellom myte og teater?

Ut fra disse og mange andre spørsmål var det ikke lengre interessant å oppføre en bearbeidelse av teksten, men å iscenesette selve diktet. Å gå på oppdagelsesferd med et par eventyrlystne skuespillere, og gjennom deres motsetninger i kjønn og alder, høyne mulighetene for å belyse verkets mange sider.

Forestillingen er arbeidet fram ved at hver skuespiller, etter å ha lest flere skandinaviske utgaver av Voluspå, valgte sin versjon av diktet. Videre arbeidet hver skuespiller uavhengig av den andre, og uten kjennskap til den andres tolkning.

Kim Dambæk

Voluspå er den sjettede oppsetningen instruktør Kim Dambæk har iscenesatt på Rogaland Teater. Tidligere forestillinger han har signert er *En sporvogn til begjær*, *Anne Franks Dagbok*, *Helten på den grønne øya*, *Dengang nå* og *Aske til aske*.

De siste 20 årene har han arbeidet med klassisk og moderne dramatik, opera, oversettelse, dramaturgi og teaterskoleundervisning i Storbritania, Norge, Sverige og Danmark.

I Norge har han, foruten Rogaland Teater, arbeidet ved Nationaltheatret, Den Nationale Scene, Trøndelag Teater, Teatret Vårt og Teater Ibsen. Senest i vinter var han ved Hålogaland Teater, hvor han iscenesatte Arthur Millers *Utsikt fra brua*.

Hans første kortfilm, *Passager* (et koreografisk syn på storbyen), har premiere til våren. Den er produsert av *Nordlys* i samarbeid med Det Danske Filminstitut.

VOLUSPÅ

Første del til norsk ved
Ludvig Holm-Olsen

Andre del til norsk ved
Gro Steinsland og
Preben Meulengracht Sørensen

Idé og instruksjon: Kim Dambæk

Marit Grønhaug
Kyrre Haugen Sydness

Maskør: Anna-Lena Melin
Multitekniker: Aslak Lange
Sufflør: Gudrun Rosnes

Program: Siri Gjelsvik (red.), Kim Dambæk,
Kyrre Haugen Sydness, Michael Evans og Eirik Stubø.

Ansvarlig utgiver: Eirik Stubø.

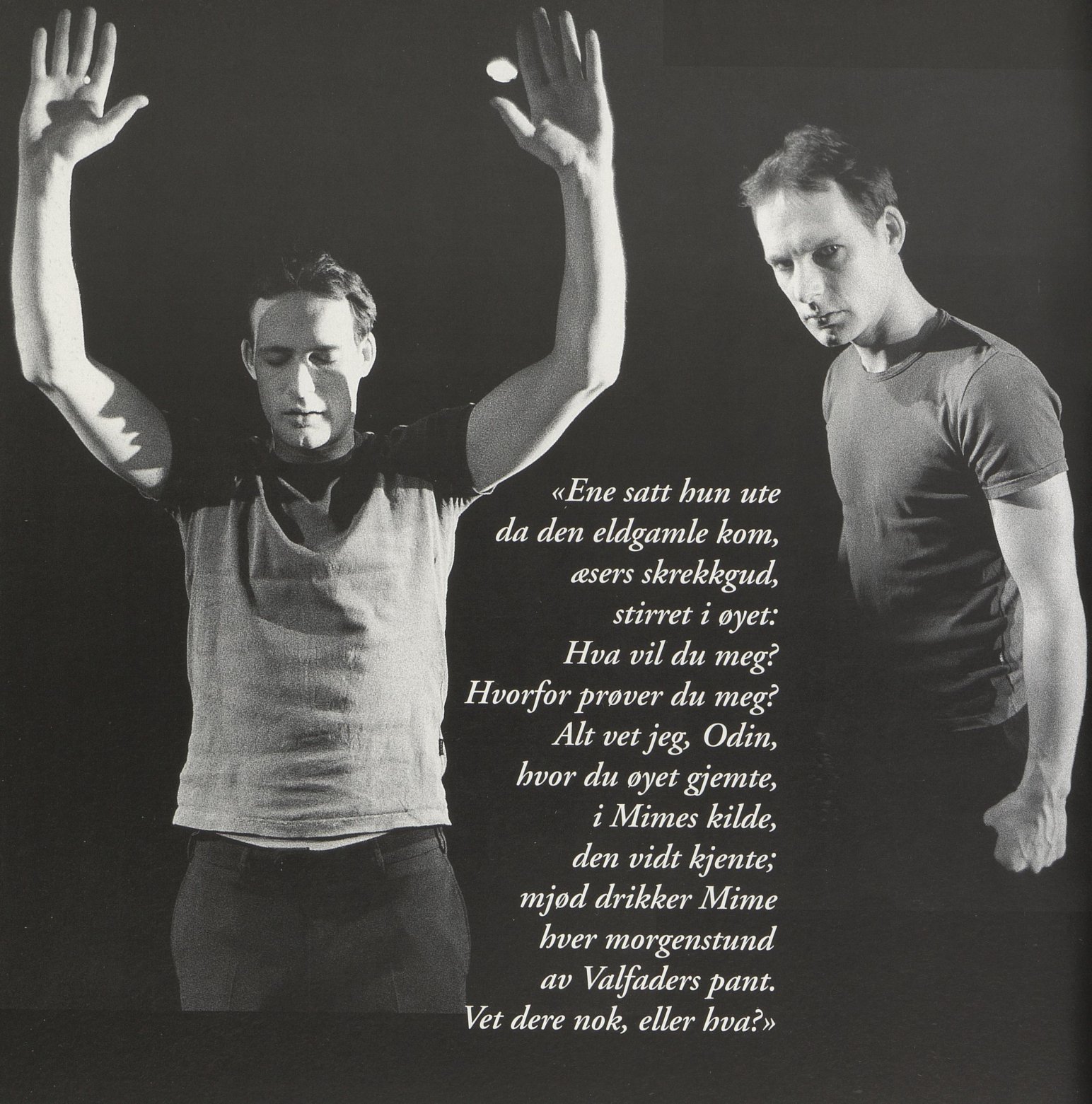
Foto: Leif Gabrielsen

Forsidefoto: Kjetil Alsvik

Musikk i forestillingen: Ouverture til
«Das Rheingold» av Richard Wagner

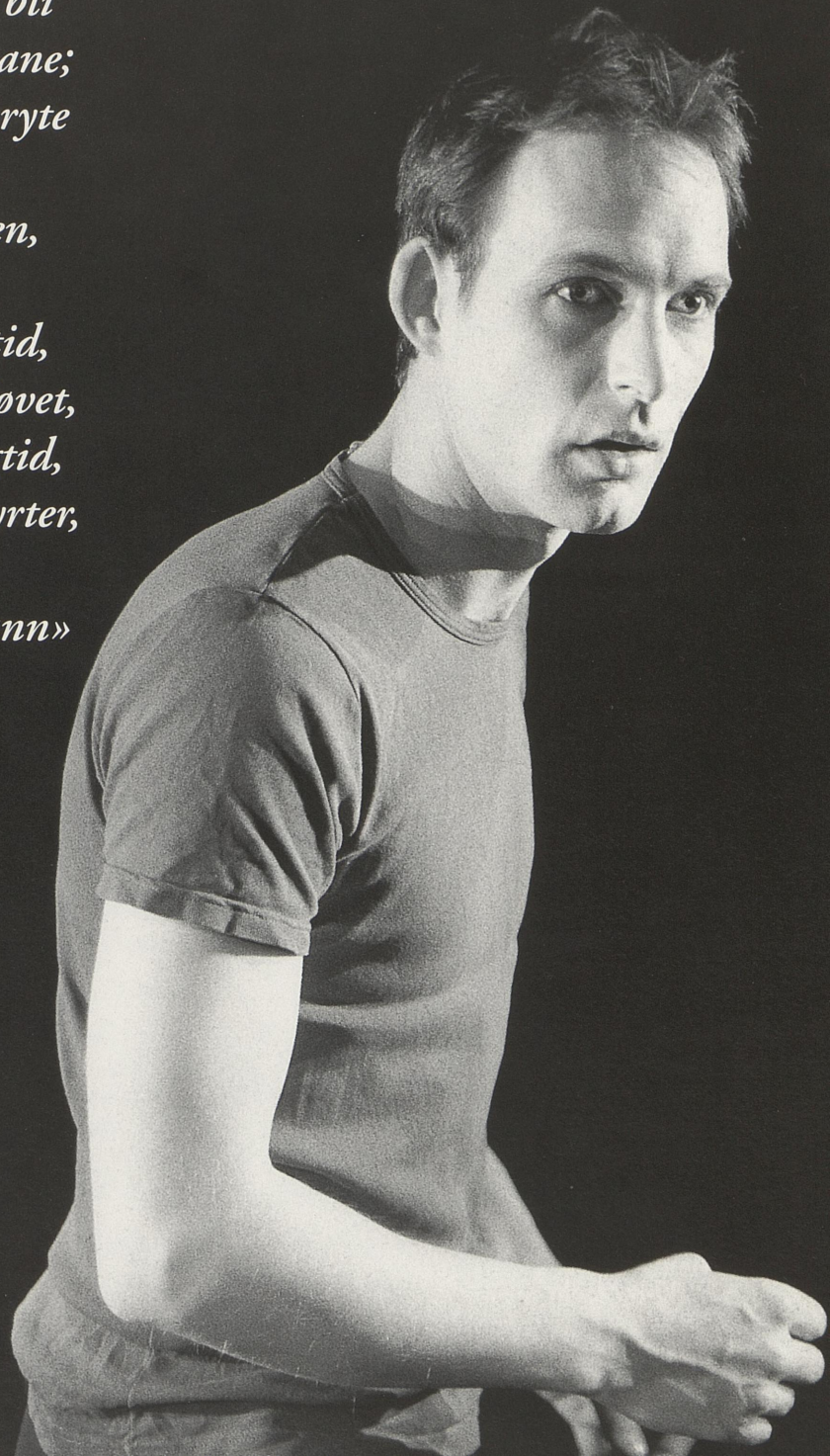
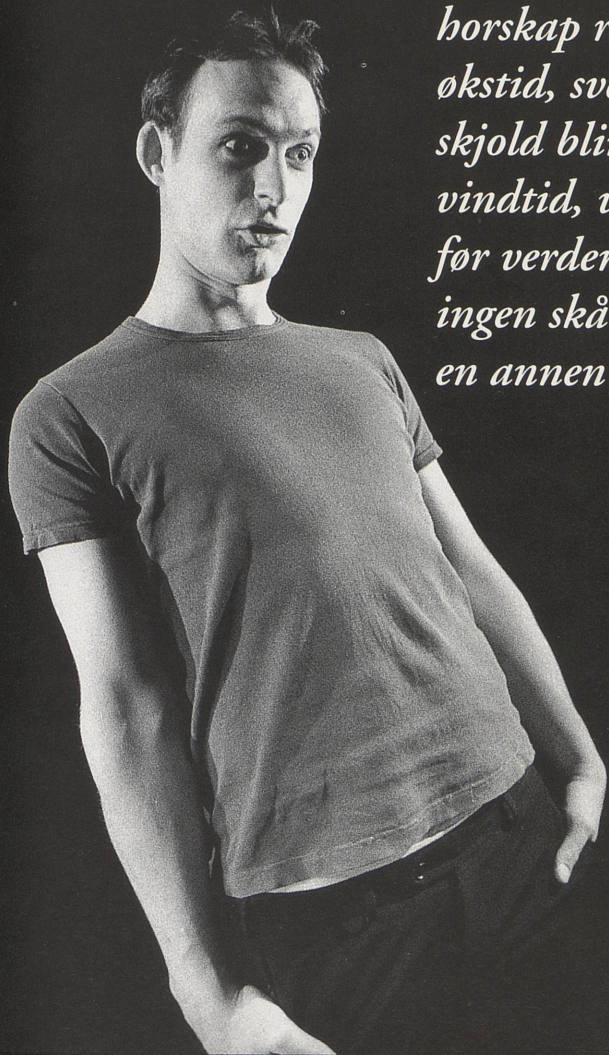
Trykk: Partner Print

Premiere i Kjellerteatret 18. mars 2000.

*«Ene satt hun ute
da den eldgamle kom,
æders skrekkgod,
stirret i øyet:
Hva vil du meg?
Hvorfor prøver du meg?
Alt vet jeg, Odin,
hvor du øyet gjemte,
i Mimes kilde,
den vidt kjente;
mjød drikker Mime
hver morgenstund
av Valfaders pant.
Vet dere nok, eller hva?»*

*«Brødre skal bli
hverandres bane;
søskenbarn bryte
slektsbånd;
hard er verden,
horskap rår,
økstid, sverdtid,
skjold blir kløvet,
vindtid, vargtid,
før verden styrter,
ingen skåner
en annen mann»*

Myten om den evige syklus

I studiet av de primitive samfunnene, er det ett trekk som er slående: det er disse samfunnenes opprør mot den faktisk-historiske tiden og deres lengsel etter stadig å vende tilbake til den mytiske tiden, tiden ved alle tings begynnelse, til Den Store Tiden.

Hovedforskjellen mellom mennesket i primitive samfunn og mennesket i våre moderne, jødisk-kristne samfunn, ligger i at det primitive mennesket føler seg uløselig knyttet til Kosmos og kosmiske rytmer, mens det moderne mennesket insisterer på kun å være knyttet til Historien, dvs den faktiske historien, ikke den mytiske. Naturligvis mener det primitive mennesket at også Kosmos har sin «historie» – det ble jo skapt av gudene og formet videre av overnaturlige vesener eller mytiske helter. Men denne «historien» til Kosmos og de menneskelige samfunnene er en «sakral historie», opprettholdt og formidlet gjennom myter. Og hva mer er: den er en "historie" som kan gjentas i det uendelige, fordi myter tjener som modeller for seremonier som ved visse mellomrom reaktualiserer de altomveltende hendelsene som fant sted ved tidens begynnelse. Mytene opprettholder og formidler videre paradigmene, de perfekte modellene, for alle de gode aktivitetene som mennesker kan ta del i. Ved hjelp av disse paradigmatisk modellene, som ble åpenbaret for menneskene i den mytiske tiden, blir Kosmos og samfunnet stadig gjenfødt.

Vestlig filosofi står i fare for å gjøre seg selv provinsiell på to måter: først ved å isolere seg i sin egen tradisjon og dermed ignorere, for eksempel, alle problemstillingene og svarene som finnes i den østlige filosofien. Dernest ved stadig å nekte å anerkjenne andre måter å leve i tiden på enn den vi moderne, «historiske» mennesker har funnet på. Erfaringene til det primitive mennesket blir stadig undervurdert.

Et hvilket som helst ritual utvikler seg både i et hellig *rom* – dvs. et sted som på en måte er utenfor den verdslige verdenen – og i en hellig tid – «det var en gang», dvs. den tiden da den rituelle handlingen først ble utført av en gud, en av forfedrene, eller en helt.

Den primitive verdenen vet ingen ting om «verdslige» aktiviteter: hver handling som har en bestemt hensikt – jakt, fiske, jordbruk, lek og spill, konflikter, sex – på en eller annen måte blir en del av det sakrale. De eneste verdslige aktivitetene for det primitive mennesket er de handlingene som ikke har en mytisk betydning, dvs. de handlingene som det ikke er et paradigma for. Derfor kan vi si at i den primitive verdenen, hver handling – så fremt den har en hensikt – er et ritual. Men siden de fleste av disse aktivitetene har gjennomgått en lang verdsliggjøringsprosess, og i den moderne verdenen er blitt verdslige handlinger, finner jeg det riktig å skille dem ut som en egen kategori.

La oss se på dansen, for eksempel. Alle dansene var opprinnelig hellige; det vil si at de hadde en ikke-menneskelig modell. Modellen i noen tilfeller kan ha vært et totemisk eller «symbolsk» dyr, og dansen ble til for å trylle det frem, eller for å få dyreflokken til å vokse, eller for at jegerne kunne ta opp i seg noe av dyrets ånd. I andre tilfeller kan modellen ha vært åpenbart av en guddom (for eksempel den pyrriske eller den krigerske dansen som ble skapt av Athena) eller av en helt (Thesevs' dans i labyrinthen, for eksempel). Dansen kan utføres for å skaffe mat, for å bærene de døde, eller for å forsikre den fortsatte ordenen i Kosmos. Den kan finne sted ved innvielsesritualer, magisk-religiøse seremonier, giftermål, osv.

Det som er av interesse i vår sammenheng er dansens ikke-menneskelige opphav (for hver dans ble skapt «in ille tempore», i den mytiske tiden, av en av forfedrene, et totemisk dyr, en gud eller en helt). Koreografiske rytmer har sin modell utenfor menneskets verdslige liv, uansett om de avspeiler dyrets bevegelser, stjernenes gang over himmelen, eller om de i seg selv er ritualer (labyrintaktige trinn, hopp, gester utført med seremonielle instrumenter) – en dans gjenspeiler alltid en arketypisk gest eller feirer en mytisk hendelse. En dans er en gjentakelse og derved en reaktualisering av illud tempus – «dengang».

«Mytene
 opprettholder og
 formidler videre
 paradigmene, de
 perfekte modellene,
 for alle de gode
 aktivitetene som
 mennesker kan ta
 del i»

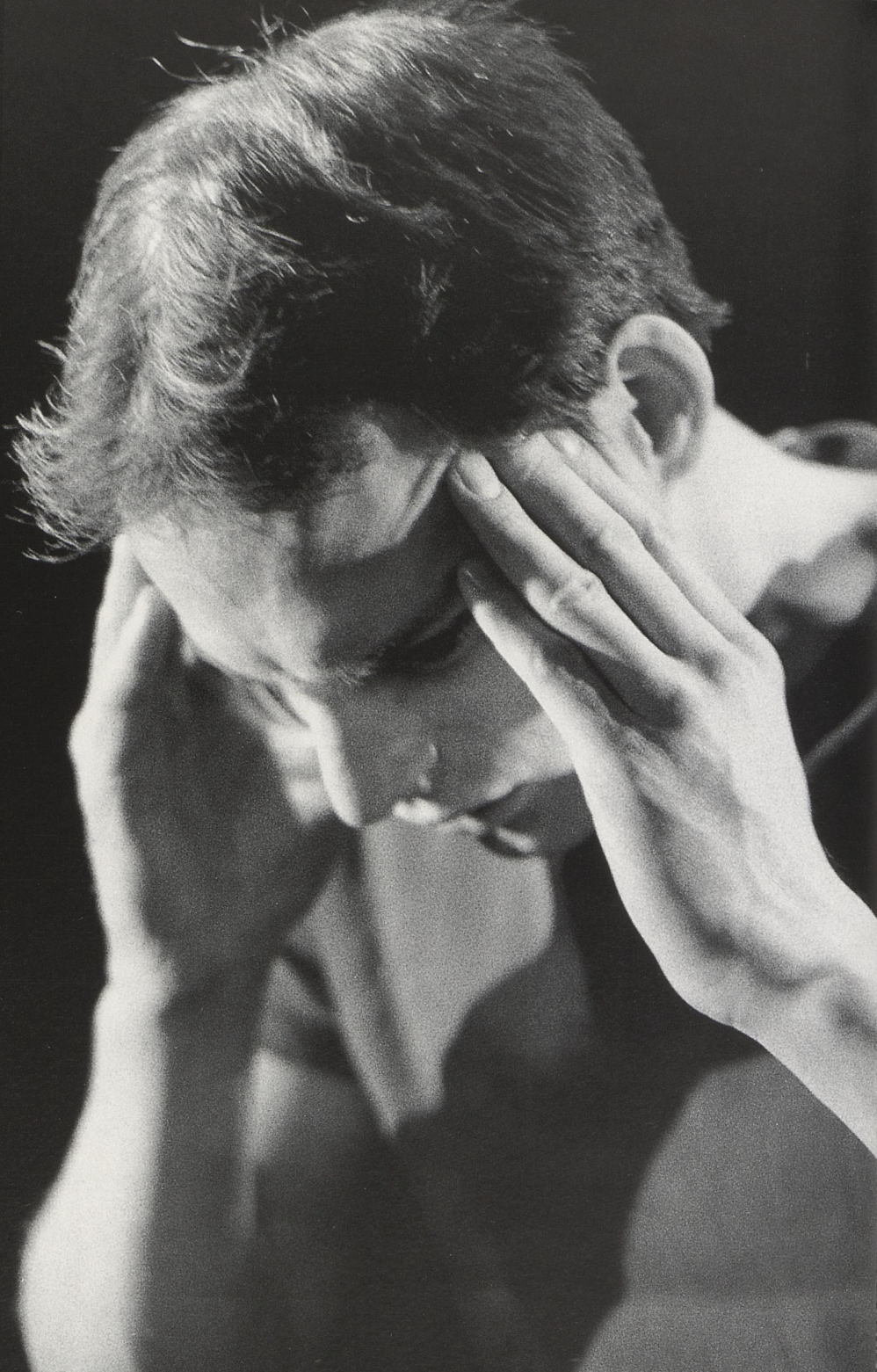
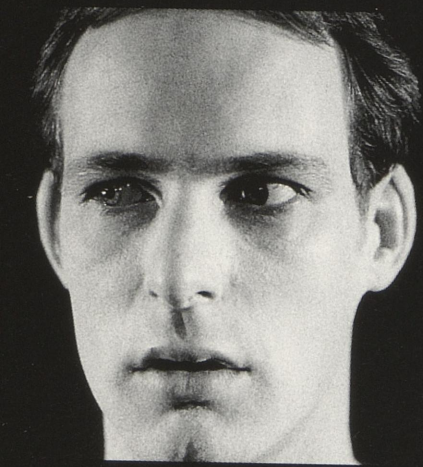
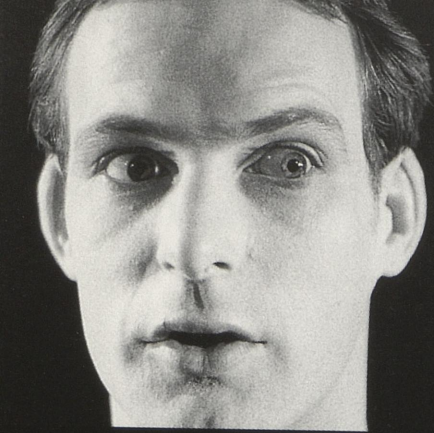
Overgangen fra verdslig tid til mytisk tid skjer bare når noe viktig foregår, dvs når individet blir helt seg selv - under ritualer, eller når han spiser, jakter, fisker, slåss, arbeider, osv. Resten av livet sitt tilbringer han i verdslig tid, som er uten mening, mens han venter på «å bli» til noe.

Hvis vi ikke tenker på tiden, eksisterer den ikke, og når tiden blir følbart kan den bli opphevet. ...Som mystikeren, som det religiøse mennesket, lever det primitive mennesket i et evigvarende *nu*.

Beviset for at det primitive mennesket tror på en stadig regenerering av tiden finner vi i hvor utbredte og eldgamle visse ideer om månen er i primitive kulturer. Det er en utbredt oppfatning at månen er det første vesenet som dør, og det første som blir gjenfødt også. Månens faser ble tidens mål, lenge før sol-året ble brukt.

I dette «måne»-perspektivet, blir individets død og samfunnets periodiske symbol-død nødvendige, akkurat som månens tre-dager lange «død» før dens «gjenfødsel» er nødvendig. Individets og samfunnets død er nødvendige for deres gjenfødsel. Tanken synes å være at alle vesener, uansett type, blir slitte og taper kraft med tiden, derfor må de bli gjenopptatt i det formløse altet, om enn bare for en liten stund, for så å bli født igjen ut av urtidens enhet. Med andre ord: alle vesener må tilbake til "kaos" (på det kosmiske planet) til «orgie» (på det sosiale planet), til «mørket» (for frø), til «vann» (dåp på det menneskelige planet, Atlantis på historiens plan, osv.).

Hentet fra *The Myth of the Eternal Return* av *Mircea Eliade*
 Oversatt av *Michael Evans*

Ask og Embla: navn på urmenneskeparet
Gander: tryllestaver, staver som volver brukte i sin spåkunst.
Garm: Helhunden, hunden ved porten til dødsriket
Gimle: muligens «stedet som gir le mot ilden». Et sted som ikke ødelegges av brannene i Ragnarok.
Ginnunga-gap: det store, ustrukturerte kaosrommet
Gjallarhornet: «hornet som låter sterkt», Heimdalls horn.
Gnipaheller: hulen som danner nedgangen til dødsriket
Heimdalls sønner: menneskene
Jormundgand: «den veldige staven», kjenning for Midgardsormen; også i Ragnarsdråpa, noe som viser at navnet er gammelt.
Jotunheim: jotnenes verden, utenformenneskenes og gudenes verdener
Meneds-menn: mennesker som har brutt eden
Midgård: menneskenes verden, egentlig «den omgjerdete verden i midten»
Mimes kilde: visdomskilden under Yggdrasil hvor Odins øye ligger.
Mordvarger: mennesker som er fredløse på grunn av mord.
Muspell: en jotun. I gammel germansk diktning er Muspell navn på verdens oppløsning ved Dommedag.

Naglfar: et skip som ifølge Snorre-Edda, Gylfaginning kap. 50, er laget av døde menns negler.
Ragnarok: betegnelsen på den gamle troens visshet om en undergang. Dikterens skildring av Ragnarok har omfattet tre store motivkretser: det moralske og sosiale sammenbruddet, naturkatastrofene og kampen mellom maktene.
Seid: magi, ligner sjamanisme, omtales også i sagaene. I følge Ynglinga saga i Heimskringla lærte æsene denne kunsten av Frøya etter krigen med vanene.
Skar i staver: forutbestemmer menneskets skjebne ved å skjære merker i en trestokk, sml. tidsmerkene som skåret i primstaven.
Slid: «den farlige», navn på elven som renner fra øst.
Soltyggeren: sønn av Fenre som skal sluke sola under Ragnarok.
Valfader: Odin. Egentlig valens (dvs. de falne krigeres) far
Valhall: Odins bolig, egentlig «de døde krigeres hall»
Valkyrjer: norrøn valkyrja betyr «en kvinne som kårer valen» dvs. velger hvilke krigerer som skal dø på slagmarken.
Yggdrasil: verdenstreet

myte (my'tte), en, -r (lat.-gr. *mythus*, ty., fr. *mythe*), fortelling om (hedensk) gud ell. halvgud; gudesagn.
mytisk, adj., fel.hist., folklor., som hører til, er egen for myter: «*det mytiske tenkeset*» (tittel på en bekjent avhandling av Moltke Moe). // som har form, karakter av myte(r): *mytiske sagn*.
mytolog, en, -er (til *myte* og *-log*), person som studerer, en sakkyndig i mytologi.
mytologi, en, -er, (til *myte* og *-logi*) 1) lære, videnskap om myter. 2) (fremstilling av) et folks myter, en gruppe av myter. // bok som inneholder en slik framstilling.
I. mysterium (-ste'-) et, best. **mysteriet**, pl. **mysterier** (lat.gr.; jvf. *mystisk*), (foreld. også:) **myster** (ste'r), et, -er (fr. *mystère*) 1) mest i pl., rel.hist., hist., hemmelig kultus, særl. kyttet til greske og orientalske religioner, bare for innviede som hadde gjennomgått visse ceremonier og renselser: *de eleusinske mysterier* / *de orfiske mysterier*. 2) litt. fenomen som synes uforklarlig og dunkelt; hemmelighet; gåte: *naturens mysterier* / *kjærlighetens mysterier* / *korsets myster* (Werg. II, 325) / *finde det sandes mysterium* (Ibs. Gynt, 168) / litt.fam., *få et innblikk i det moderne kontorarbeidets mysterier* (Arb.bl. 1930/32/1/1) / *mordet er fremdeles et mysterium*.
II mysterium (-ste'-), et, betst. **mysteriet**, pl. **mysterier** (omdannet eft. foreg. ord av mlat. *ministerium*' (kirkelig) handling, gudstjeneste'), særl. litt.-hist., oftest i pl., middelalderlig scenisk fremstilling av Kristi lidelseshistorie; pasjonsskuespill; jvf. *moralitet* (2).

Hovedscenen

Den spanske flue

Kan en spansk flue føre til så mange forviklinger? Ja, i hvert fall hvis "flua" viser seg å være en spansk danserinne med et visst grep på en konservativ, norsk sennepsfabrikant. Han er naturlig nok ikke videre interessert i å få avslørt detaljer fra sin viltre ungdom. Det viser seg imidlertid snart at han ikke er den eneste som har svin på skogen. Velkommen til lidenskapelig lureri og latterlig lettsindighet på Hovedscenen!

Instruktør: Trond Lie
Scenograf og kostymedesigner: Hans Petter Harboe
Premiere på Hovedscenen 25. mars. Forsalg nå t.o.m.
17 juni, man.-fre. kl. 19.30, lør kl. 18.00.
Med forbehold om endringer.

Intimscenen

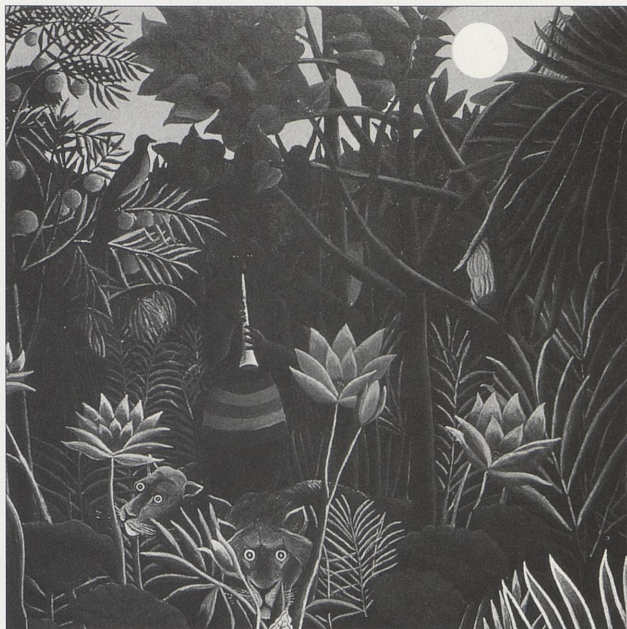

Jeg er Stygg

Jeg er Stygg er en vill og annerledes musikal som har gjort furore i hjemlandet og fortsatt går for fulle hus i København. Sergi Belbel har skapt en grotesk musikal, en morderisk teater-tegneserie om sex, forfengeligheit og bymenneskets paniske dødsangst. På Rogaland Teater har stykket fått en aldersgrense på 15 år.

Instruktør: Marit Moum Aune
Scenograf og kostymedesigner: Kathrine Hysing
Premiere på Intimscenen 18. mars. Forsalg nå
t.o.m.13. mai, man.-fre. kl. 19.00, lør. kl. 18.00
Med forbehold om endringer.

Barneteatret

Mowgli

Mowgli er historien om gutten som vokste opp i jungelen sammen med ulvene. Teatrets hovedscene er for anledningen gjort om til en sydende jungel. Frodige farger, oppfinnsomme aper i bermudashorts, en rocka panter og en tiger i tichte striper er noen av stikkordene for årets store barneteateroppsetning, som har blitt en kjempesuksess. Mer enn 20.000 har allerede kjøpt billetter, og vi har startet salget til høstens forestillinger.

Instruktør: Bjørn Ravn Carlsen

Scenograf og kostymedesigner: Kathrine Hysing

Spilles 28.03-13.04, 25.04-13.05 og 16.09-12. 10

mandag-fredag kl. 16.30, lørdag kl. 15.00

Med forbehold om endringer.

Pasjon 2000

En fortelling om Jesus

Pasjon 2000 presenterer mysteriespillet *En fortelling om Jesus* i Stavanger Domkirke. Forestillingen arrangeres av Mette Arnstad, Anna S. Songe Møller og Stavanger Domkirke, i samarbeid med Rogaland Teater og Høgskolen i Stavanger. Den tar utgangspunkt i fortiden, formidler noe om nåtid og vender blikket inn i framtiden.

Velkommen til en middelalder-teateropplevelse!

Premiere lørdag 8. april klokken 21.00

spilles også søndag 9. april, onsdag 12. april, torsdag

13. april og fredag 14 april kl. 21.00

Kultur opera tør

Depotbiblioteket

00sd 14 727

Tony Stone Images

Sponsing er ikke et spørsmål om veldedighet, men om å forstå seg selv. Hvem er vi som selskap? Hvilke verdier er viktige for oss? Og hva slags samfunn ønsker vi å bidra til?

Elf vil være en kulturoperatør fordi vi er opptatt av å stimulere og utvikle hele individet og ikke bare fagmennesket. Vi vet hvor viktig det er å stå for det man tror på.

For kultur og olje har nemlig én ting felles: sannhetens øyeblikk. Før jubelen bryter løs, vet verken kunstneren eller vi om vi har truffet; enten det er publikum eller petroleum.

Elf Petroleum Norge AS
<http://www.elfep.no>